

כה. אבל בין שפטותם ומין העפר אשר היה בקרקע המשכן, משפטו שאחר הוא. אלא כתוב (ישעה מא) יתן בעפר חרבו, אלה בעלי כל זון ובליטראות, בעלי דין הקשה. משפטו בקרקע המשכן, שאחיזים למשה. ועל זה, יכח הכהן ונמנן אל הפנים.

מי הקרים המאררים - אלה מי ים שהם מרים. מהו? זה שם הקדוש בשעה שנמצא בדין, אז נקרים מי הקרים המאררים. ומשום זה מי הים שלמה בלם מרים.

בא ראה, ים קדוש זה, כמה נחרות מתוקים נכנסים בתוכו, ומשום שהוא דין העולם, מימי מרים, משומ שאותו בhem מתרקים, מושם שאחיז בhem הפתות לכל בני העולם. ואך על גב שהם מרים, כשמתחפשים הם מתרקים. לפעםיים מי הים מרים. לפעםיים הים שבולע לכל שדר הפנים, ונקרה ים קפוא, ובולע כל אותם אחרים וושאב אותם לתוךו, ולא נברים החוצה. לפעםיים שורדים הימים ומשפיעים מאותו הים כל מה ששופע למתתוגנים. ובכמה גונים עמד ים זה. הימים המאררים, בשעה שבאה הנחש והטיל זהמה, אז הימים המאררים, ועל כן הכהן עושה מעשה למשה, ונשבע שכואה, ונעשה דין.

בא ראה, אם האשה נמצאת ובאית, מים אלה נכנסים בתוכה ונחפכים למתקים, ומתקים עצמה, ועומדים בתוכה עד שמתה עברת. בין שמתה עברת, היו קנייפים ביפוי לעבר שבמיה, והוא צאן יפה, נקי בלי מום של העולם. ואם לא - הימים האלה נכנסים בתוכה, ומריתה ריהם והמה, ואותם מים מתחפכים

העפר אשר יהיה בקרקע המשכן, משמע דאחר הוא. אלא כתיב (ישעה מא) יתן בעפר חרבו, אלין מאיריהון דקיסטרין ובליסטראין, מארי דידיינא קשייא. משמע דכתיב בקרקע המשכן, דהיחן למתא. ועל כן יכח הכהן ונמן אל הפנים.

מי הקרים המאררים, אלין מי ימא, דאיינון מרירין. מי הוא. דא שמא קדיישא, בשעתה דاشתבח בדין, בדין אקרין מי הקרים המאררים. ובגין לכך מיא דימא דלמתא כלחוון מרירין.

הא חזי, הא ימא קדיישא כמה נהרין מתיקין יעלין בגונה, ובגין דאייה דין דעלמא, מימי מירין, בגין דאחד בה מותא לכל בני עולם. ואך על גב דאיונן מרירין, פד מתחפשין מתיקין איינו. לזמןין מיא דימא מירין. לזמןין ימא דבלע לכל שאר מימיין, ואקיי ימא דקפא, ובבלע כל איונן אתרניין, ושאיב לוין בגונה, ולא ניגרין לבר. לזמןין שארן מיא, ונגידין מההוא ימא, כל מה דנגיד למתא. ובכמה גונין קיימה הא ימא. הימים המאררים, בשעתה דאתה חיויה ואטייל זההמא, בדין הימים המאררים ועל כן הנה עבד עבדא למפה, ואומי אומאה, ואתעביד דין.

הא חזי, אי אתה אשתחת זכייתא, אלין מיאן יעלין בגונה, (דף קכח ע"ב) ואתתפכן מתיקון, ונתקאן גרמיה, וקיימין בגונה, עד דמתה עברת. בין דמתה עברת, הוו משפרי בשפרי לעוברא דמעה, ונפיק ברא שפירא, נקי בלא מומא דעלמא. ואי לאו, איינו מיאן עילין בגונה, וארכא ריחא דזיהמא, ואינון מיאן מתהפכן לחויא במעה, כמה דקלקלה